

DIN ARHIVA TRAIAN GOLEA

Oameni - Locuri Fapte din lumea Exilului

- un om, un cuget, o viață de luptă -

Fotomontaj realizat și adnotat de Nicolae Niță

Editura "Libertatea", Jacksonville, Florida, 2020

LUI IONEL GOLEA ȘI TUTUROR CELOR CĂZUȚI
ÎN LUPTA DE REZISTENȚĂ ANTICOMUNISTĂ DIN ROMÂNIA

© Copyright 2020

Toate drepturile rezervate

P R E A M B U L

Nicolae NIȚĂ

Aceasta este povestea în imagini a doi frați legionari, Dr. Ion I. Golea și Ing. Traian Golea: primul căzut în lupta de rezistență anticomunistă din țară, secerat de gloanțele unui pluton de execuție în Valea Piersicilor, la Jilava, în Octombrie 1953¹, cel de-al doilea, stins și el după o activitate exemplară în exil de muncă și luptă în slujba aceluiași deziderat, secerat de o boală neiertătoare la 29 Septembrie 2004.

Un mic capitol care pornește din luna Septembrie 1948, odată cu trecerea lor clandestină a frontierei în Iugoslavia având ca țel ajungerea în Apus, punct dela care încep și mărturisirile de mai jos², cărora le facem loc pentru o înțelegere cât mai bună a evenimentelor survenite în parcurs.

Trebuie spus că am intrat în posesia imaginilor de față în anul 2004, cam la câteva luni de la pierderea lui Traian Golea, în prima vizită pe care i-am făcut-o Dnei Nadia (Nădejdea) Golea, la Hallandale, întristat de starea sănătății și singurătății ei. Străbătând Florida dela nord la sud, fusesem până atunci în mai multe rânduri oaspetele familiei Golea, care m'a primit de fiecare dată cu cea mai mare dragoste și unde m'am simțit ca în

Dr. Ion I. Golea, Lindau, Germania, 1951.

¹ - Vezi: *"Procesul legionarilor parașutați - 1953"*. Colecția "Omul Nou", Hallandale, FL, 1993.

² - Traian Golea - *"Amintiri și acțiuni din Exil"*. Editura "Criterion Publishing", Norcross, GA, 2005.

mijlocul familiei mele. Multe din serile și nopțile petrecute în mijlocul lor, le păstrez impregnate cu sfințenie în memorie, momente de trăire și intensitate spirituală neasemuite, pentru care țin să le mulțumesc încă odată, după atâția ani dela săvârșirea lor din viață și drumul luat spre înălțimile celeste, în lumea dreptilor și Împărăția Celui de Sus.

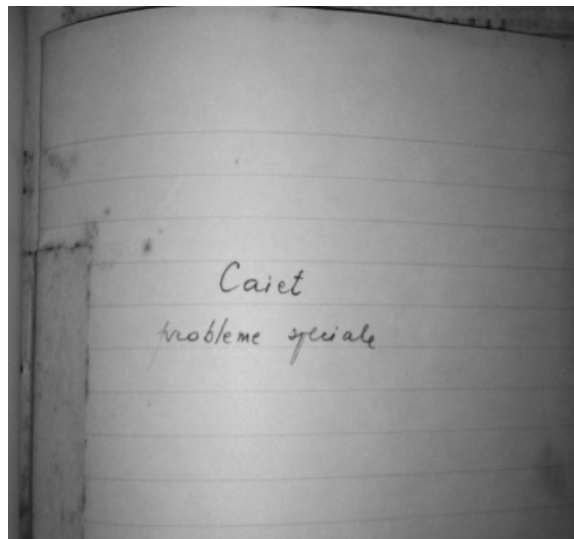
Am ajuns în Hallandale într-o după amiază de Vineri și am parcat în spatele clădirii, cu puțină întârziere față de ora stabilită, datorată în cea mai mare parte traficului intens al sfârșitului de săptămână, când lumea vine sau pleacă spre alte locuri spre a petrece câteva zile de relaxare departe de casă și de îngrijorările vieții obișnuite. Cu un buchet de flori, am urcat la etajul condominiului, iar Dna Golea mă aștepta îngrijorată în fața ușii deschise de aproape un sfert de oră (cum mi-a spus mai apoi), încercând să-mi zărească sosirea în *parkingul* cel mare din fața blocului. La apropierea mea, recunoscându-mă, lacrimi grele au început să-i prelingă fața; și-a luat ochelarii jos, ne-am cuprins în brațe lăcrimând amândoi și am rostit *"Dumnezeu să-l ierte!"* și *"Fie-i țărâna ușoară!"*...

Am rămas câteva zile și am făcut cumpărăturile "grele", dânsa fiind de-acum nevoită să parcurgă drumul pe jos până la magazin, undeva la o încrucișare destul de depărtată de locuință. Cu toate insistențele, a refuzat ca eu să acopăr cheltuielile și chiar m'a admonestat... *"E pentru sufletul lui Traian!..."*, mi-a spus ea.

Îl vizitasem ultima oară în primăvara anului 2003, în jurul sfintelor zile ale Sărbătorilor Paștelui. Era preocupat și puțin dezamăgit de situația din țară, tulburările din sânul Legiunii, problemele de viitor pe care le întrezărea a lua amploare, dar pe care *"le vom trece cu bine ca și până acum"*, noi fiind mereu *"pe linie dreaptă"*...

Cu toate inconveniențele bolii de care Traian Golea suferea, nu am simțit niciodată că boala se accentua, era în permanență cu un pas deasupra ei și plin de optimism. Un spirit cutezant, așa cum s'a manifestat întreaga viață, încrezător în viitor.

Începuse de mai mulți ani lichidarea bibliotecii personale, a stocurilor de cărți tipărite rămase, iar acum se îngrijea de selecția ultimelor *"boxuri"* pe care hotărâse să le lase în păstrarea colaboratorilor apropiați, în spirit de apreciere și totodată de mulțumire. Printre aceștia m'am numărat și eu, cu două *"boxuri"* ce purtau numele *"Niță"*, pe care le-am descoperit cu mare surpriză în chiar seara sosirii mele, și pe care Dna Golea se îngrijise să le închidă bine de jur împrejur cu un fel de *scotch tape* industrial durabil. *"- Le desfaceți acasă! - mi-a spus ea. Au mai rămas și alte cărți pe care vreau să vi le dau, pentru că nu le pot lăsa să se piardă!... Păcat de munca lui Traian!"*

Caietul cu "probleme speciale" aparținând lui Ionel Golea

Am strâns câteva și din acestea a doua zi, iar Duminică, spre prânz, mi-am luat drumul înapoi către casă.

Ajuns, alături de cărțile din cutii, nu mică mi-a fost surpriza să descoper și un mic dosar de culoare maronie, strâns pe deasupra cu un șiret mai lung din pânză. În el, un alt dosar, vernil, cu o etichetă lipită în partea de sus și cu titlul **"Speciale"**. Scrise pe verticală, în stânga, două spații delimitate necompletate: *angefangen* = început și *beendigt* = terminat, iar la finele lor primele două numere ale anului 19... Iată și titlul primului capitol: **"MISIUNEA – Organizarea și executarea ei"**.

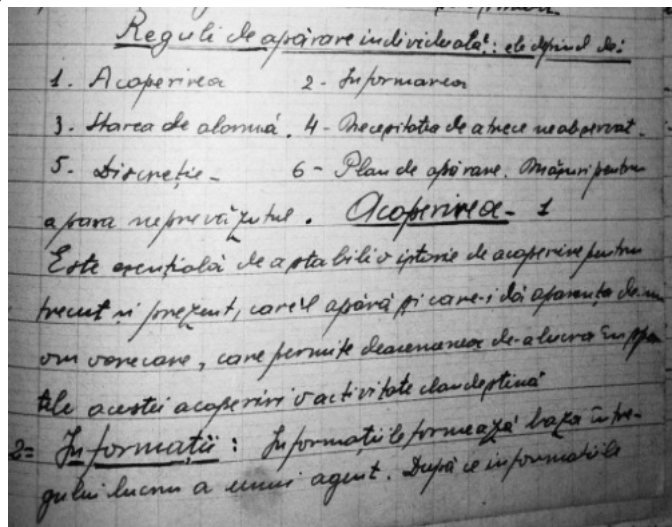
Însumând zeci de pagini, unele sunt dactilografiate, altele, separate, scrise de mână sub înscrisul **"Caiet probleme speciale"** despre "utilizarea hărților", "identificarea reprezentării cu terenul", "determinarea punctului de stație", planșe desenate în creion alături de mici notații, ș.a. Este dosarul de instruire care i-a aparținut lui Ion I. Golea în școlile speciale de antrenament, înainte de parașutarea în țară...

Din notele luate, cu amănunte lămuritoare, se desprind măsurile de precauție ce trebuie respectate cu *legăturile* din rezistență, organizarea acestora în deplină conspirativitate, descripții care privesc modul de întrebuințare a "cutiei vii cu scrisori", "cutia moartă", "reguli de urmat" în caz de "urgență și pericol", "recrutări", "contramăsuri generale", "explozibile intermediare", folosirea "cernelurilor simpatice" (compoziția alcătuirii lor), transmisiuni și comunicații, etc.

Separat, cu mențiunea **"Filtrat"**, un carnet cu scris diferit intitulat **"Comunicări colective"** primite din țară în primăvara anului 1952 și **"rezoluțiile"** diverse subliniate în spațiile special desemnate, ore și frecvențe alternative indicate cu săgeți colorate pentru două din zilele săptămânii, Luni și Joi. Într'un plic, tot separat, la finele dosarului, mai multe fotografii vechi: majoritatea, fără nici o explicație, chipuri de oameni și locuri, ș.a.m.d.

Sunt imaginile din albumul de față pe care ne-am permis să le reconstituim parcursul și să le împărtășim celor interesați, ca parte a unui alt capitol din lupta anticomunistă în care Exilul s'a angajat de-a lungul anilor prin Mișcarea Legionară, capitol pe care nu avem dreptul a-l ignora.

Dar, să trecem la o parte comentariile noastre și să-l lăsăm pe Traian Golea însuși – cum am amintit la începutul acestor rânduri - să ne mărturisească împrejurările ajungerii lui în Salzburg, dată de la care încep și fotografiile cuprinse în aceste pagini:

Facsimil din caietul de notițe al lui Ionel Golea, scrise în timpul instruirii...

“...La Lugoj locuia o mătușă a soției, învățătoare, căsătorită cu Lupșa, al cărui frate, Sevalus, locuia în Comloșul Mic, localitate chiar pe frontieră. Sevalus a acceptat să ne dea o mână de ajutor, servind ca punct de popas între sosirea cu trenul și momentul prielnic al trecerii frontierei, cât și să ne dea informații asupra așezării frontierei, unde se găsea pichetul și programul de patrulare a grănicerilor...”

Înarmați cu delegația de la Bucșan Ion, care ne servea și de paratrăznet, am luat trenul de la Jimbolia până la Comloșul Mic, unde am ajuns la 6 după masă. Știind care este casa lui Sevalus Lupșa și ocolind comuna, am intrat prin grădină în curte.

Hotarul Comloșului Mic dădea drept în frontieră, orientarea fiind foarte ușoară. Toate rândurile de porumb, de cartofi și de sfeclă mergeau înspre Apus, spre frontieră. Descălțați, cu mâinile și fața mânjite cu țărână pentru a nu lăsa nicio o pată mai luminoasă, am așteptat până la 2 după miezul nopții, când cerul se înnorase bine și a început o ploaie mărunță care anihila orice foșnet de frunze.

Cu câte o legăturică cu rufe de schimb în spinare și cu pistoalele în mână, am mers spre frontieră, care atunci încă nu era marcată cu sârme. Mergând spre Vest, nici n'am știut când am trecut frontiera. Păstrând cât se putea de bine aceeași direcție, adică mereu spre Apus, ne-am apropiat de o localitate, Kikinda, unde vroiam să luăm trenul spre Belgrad.

Am devenit siguri că suntem în Yugoslavia abia când am văzut o firmă scrisă cu litere cirilice. La un râuleț ne-am spălat și pus în rând cât de cât și ne-am apropiat de gară. O patrulă de milițieni a încercat să ne legitimizeze, dar neavând acte și neștiind nici o vorbă sârbească, ne-a arestat și ne-a dus la poliție. Acolo, pe perete în spatele biroului, străjuia un tablou mare al lui Marx, deci tot comuniști.

De la Poliția din Kikinda, după un interogatoriu și după ce ne-au luat absolut toate actele personale, ne-au dus în lagăr la Kova Gica, unde erau deja vreo 200 de români și vreo 100 de unguri.

De acolo ne-au scos grupuri-grupuri și ne-au trimis la lucru în diverse părți ale Yugoslaviei. Eu cu fratele și cu cumnatul am căzut în lotul de Pristina, Kosmeț, aproape de Albania. În lotul nostru a fost și inginerul Tului Bașiu, fost șef al Județului Timiș în 1940.

La Pristina eu am fost repartizat la primărie pentru îngrijirea livezilor de pomi fructiferi a orașului. Ionel a fost repartizat, ca medicinist, la spitalul județean, al cărui șef era un medic român din Timoc, care însă nu era repartizat la lucru într-o regiune românească pentru ca comunitățile românești să nu-și aibă intelectualii lor, deci conducătorii lor. Numele doctorului îmi scapă. El ne spunea că, pe cât era de puternic curentul legionar în România, pe atât de puternic era curentul comunist în Yugoslavia.

De Paști în 1949 am încercat, un grup mai mare dintre cei care ne găseam în Pristina, să fugim în Austria. Pentru a evita ca miliția să ne recunoască în gara Pristina, am plecat pe jos la Kosovo Polje, pe Câmpia Mierlei, la vreo 15 km de Pristina, unde era un nod de cale ferată pe linia Atena-Skoplie-Belgrad.

Din cauză că șoseaua era patrulată de miliție, a trebuit să mergem pe câmp și am pierdut mult timp, încât am pierdut trenul care ne-a plecat de sub nas. Cum nu era decât un singur tren pe zi, pentru Belgrad, am plecat înapoi spre Pristina. Ajunși acasă însă, am fost arestați de miliție, care a fost sesizată de plecarea noastră din reședință în toiul nopții.

Pe mine, pe fratele meu și încă trei inși, ne-au băgat la pușcărie, considerându-ne capi de rebeliune. De atunci m'am despărțit de Bașiu și ne-am reîntâlnit la Salzburg, Austria, la sfârșitul lui August 1949 unde el ajunsese cu câteva luni înaintea mea.

Ionel, împreună cu Dr. Ionescu și cu un student, al cărui nume nu-l mai rețin, au fost dați peste frontieră în Bulgaria. Ceilalți doi au luat-o înainte înspre interiorul Bulgariei și de urma lor nu am mai aflat nimic. Ionel, având noroc că nu a fost semnalat și arestat de grăniceri, a așteptat noaptea și s'a reîntors în Yugoslavia.

Aici l-au arestat din nou și l-au băgat în închisoare la Niș. Pe mine m'au dus înapoi în lagărul de la Zreneanin, unde se mutase lagărul de la Kovacica, devenit prea mic.

În Yugoslavia se știa de existența unui Comitet al Românilor de la Salzburg, care era foarte activ în slujba refugiaților. Era format din oameni foști în Armata Națională și în Guvernul de la Viena și care după terminarea războiului au rămas în spațiul austro-german.

Conducerea pe atunci a acestui Comitet o avea Inginerul Caraivan și cu Spiridon Neață. După arestare, când a fost dus cu trenul spre Niș, Ionel a reușit să dea un bilețel unei fete de alături, bilețel adresat acestui Comitet de la Salzburg, cu rugămintea să-l expedieze Comitetului la Salzburg. Cum Comitetul era cunoscut și cum poșta austriacă era foarte conștiincioasă, scrisoarea a ajuns la destinație cu simpla mențiune: Comitetul Român Salzburg.

Din Zreneanin eu am fost dus cu un lot la lucru la Maribor, în Slovenia, la 18 km de frontiera austriacă. De aici, în August 1949, împreună cu studentul Victor Hărdălău, care se informase în prealabil de așezarea frontierei, am reușit să trecem fără mari dificultăți în Austria, de unde Hărdălău în curând a ajuns la Paris.

În Austria ne-am prezentat la postul de jandarmi din Radkersburg, unde șeful de post ne-a invitat mai întâi la el acasă la masă. Era dimineată. Ne-a dat niște frenzele cu cafea, cu lapte și șuncă. Acele franzeluțe n'am să le uit toată viața, atât de bune erau.

După mâncare ne-a dus la închisoare, unde trebuia să stăm închiși 9 zile pentru trecere ilegală de frontieră. La închisoare însă ne-am bucurat de un regim de favoare. Ușile erau deschise și noi ne puteam plimba prin curte cât vroiam. Asta, probabil, ca o consecință că ne-am predat singuri poliției.

De la Radkersburg, după 9 zile am fost duși în lagărul de la Strass, în Kurnten, unde cei mai mulți refugiați erau unguri; 300 de unguri și doar 14 români. De aici, după trei zile am fost ridicat de Mișu Giurea cu o motocicletă, și ne-am dus la Salzburg, la Comitet.

La Salzburg mai era și un centru legionar, unde Mișcarea avea un sediu - o încăpere închiriată - și unde trăgeau șefii legionari, Traian Borobaru și Mircea Dimitriu, când veneau în această regiune.

TRAIAN GOLEA

Traian Borobaru era din Banat și a funcționat și mai funcționa încă, ca prim-ajutor al lui Horia Sima. Mircea Dimitriu, actualul Secretar al Mișcării din Exil, cu toate că era din Putna, făcuse Politehnica la Timișoara. Horia Sima a fost șeful Regiunii Banat, deci erau cam toți bănățeni și se cunoșteau de mai mult timp.

La o lună și jumătate după sosirea mea la Salzburg, mi s'a propus să mă mut în acel sediu pentru a asigura permanența, cei doi șefi fiind majoritatea timpului pe drumuri prin întreaga Europă de Vest. La acest sediu al Mișcării venea și Horia Sima când avea drumuri prin regiune, și așa m'a cunoscut și l-am cunoscut.

Când eu am sosit la Salzburg, câteva zile am fost găzduiți într'un lagăr în apropierea gării. Întreg orașul era bombardat, dar cu atât mai mult cartierul gării. Canalizarea nu mai funcționa, ușile și ferestrele în mare parte erau sparte și, mai ales din cauza ploilor frecvente, era o murdărie greu de suportat. Acolo, într'o clădire, erau găzduiți toți refugiații din Răsăritul Europei care ajungeau în acest oraș.

Comitetul Românilor și cu conducerea Mișcării lucrau mână în mână. Au închiriat un teren viran în apropierea gării centrale, pe Elisabeth Strasse 38. Au cumpărat o baracă militară germană pe care au așezat-o pe acel teren, care era mai ridicat față de șosea. În acest teren erau construite și bunkăre pentru apărare antiaeriană cu intrarea din stradă. Baraca a fost instalată deasupra capătului celui alt al bunkărului, unde s'a făcut o ieșire din bunkăr în baracă. Baraca a fost amenajată drept Cămin pentru refugiați, iar bunkărul a fost amenajat drept sufragerie și bucătărie.

Când am ajuns eu, se lucra la izolarea bunkărului cu gudrom pe dinafară. Asta însemna că întreg bunkerul trebuia să fie descoperit de pământ, lăsat să se usuce și apoi dat cu gudron și acoperit din nou. Am lucrat și eu în primele zile la această treabă destul de grea.

Bașiu era Șeful Căminului. Conducerea a intrat în tratative cu Misiunea Catolică Română pe Austria, care a acceptat să furnizeze alimentele pentru cantină, Căminul primind denumirea de "Căminul Misiunii Catolice Române din Austria". Printre grupul de români refugiați la Salzburg se afla și dl Florescu, bucătar de meserie și care gătea foarte bine.

Cum terenul era viran, s'a instalat o plasă pentru wolleybal, unde refugiații se puteau distra în timpul liber.

La început șeful Misiunii a fost Mons. Octavian Bârlea. La scurtă vreme i-a urmat Părintele Florian Muller, neamț din Cobadin, Constanța. Părintele Müller era un anticomunist militant, trecut și prin pușcărie, unde i-a cunoscut bine pe legionari și în general îi iubea pe români. Mai târziu a avut și greutăți pentru că era prea apropiat de legionari.

Cu Păr. Müller și cu Bașiu la conducerea Căminului s'a creat o atmosferă de solidaritate națională. Eram de altfel singura națiune care-și avea Căminul propriu, adică eram scutiți de a trăi în mizeria din lagărul de lângă gară. În același timp Comitetul Românilor câștigase încrederea autorităților austriece, încât un refugiat proaspăt sosit era preluat mai întâi de Comitet și împreună mergeau la poliție pentru primirea sejurului și a actelor de identitate. Cuvântul Comitetului era hotărâtor în decizia Poliției, care era bucuroasă să aibă mai puțină bătaie de cap și mai puține probleme cu refugiații români.

Cum nu aveam gaz la bucătăria Căminului, s'au cumpărat copaci într'o pădure și mergeam acolo să tăiem lemne. Menționez toate astea pentru că așa s'a creat o

atmosferă de prietenie și de încredere între noi românii din Salzburg, care a dăinuit ani de-a rândul.

Ajuns la Salzburg și știind că Ionel este în închisoare la Niș, am făcut nenumărate cereri, memorii și proteste la Ministerul de Interne și de Externe la Belgrad, la Crucea Roșie de la Geneva, la toate ambasadere și consulatelor yugoslave din Europa, pentru a atrage atenția autorităților yugoslave că nu pot dispune de Ionel după bunul lor plac, după metodele comuniste, fără ca cineva să știe și să protesteze.

Cât succes am avut cu aceste demersuri, este greu de spus. Cert este însă că în primăvara anului 1950 Ionel a fost dat de grănicerii yugoslavi peste frontieră la Trieste, de unde m'a anunțat.

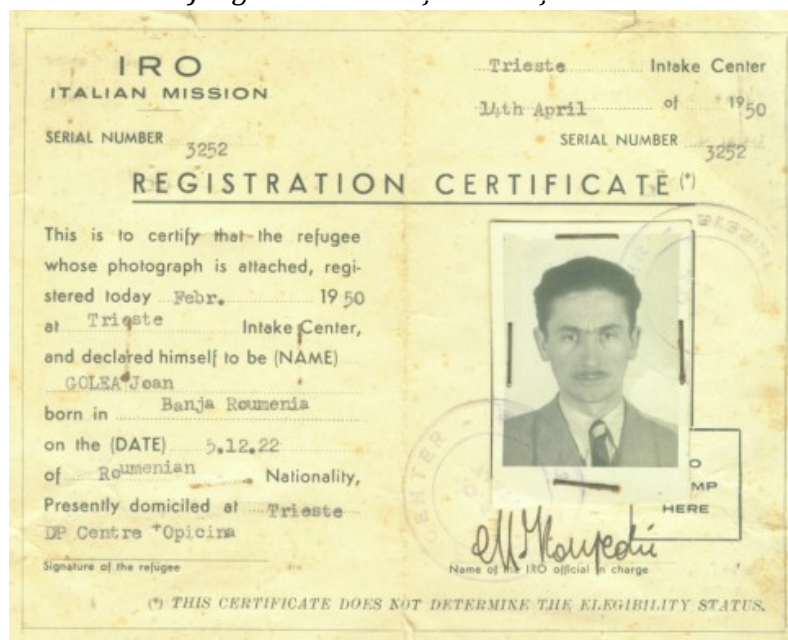
Anul 1950 a fost pentru Biserica Catolică un An Sfânt, care se repeta la fiecare sfert de secol. Misiunea Catolică Română din spațiul german, de sub conducerea Păr. Florian Müller, cu această ocazie a organizat o excursie a Românilor la Vatican în cursul lunii Iulie cu un autobuz.

I-am comunicat lui Ionel data când ajungem la Florența în Piața Catedralei cu un "autobuz de Salzburg" și unde, însfârșit, ne-am reîntâlnit...

Din Florența am continuat drumul spre la Roma, unde am vizitat orașul și Vaticanul și am participat la slujbe festive cu ocazia Anului Sfânt. După o săptămână ne-am luat drumul înapoi spre Salzburg, dar Ionel nu avea pașaport și deci nici viză, încât trebuia să treacă frontiera la negru.

În drum spre casă, la Conegliano, în Câmpia Lombardiei, Păr. Müller

avea un prieten, și la el am făcut un scurt popas. Prietenul Păr. Müller cunoștea bine frontiera și a venit cu noi până aproape de frontieră. Aici i-a arătat și explicat lui Ionel pe unde și cum să treacă prin pădure dincolo în Austria, în timp ce nouă ni se va face controlul actelor. La câteva sute de metri în interiorul Austriei, pe o vreme frumoasă, tolănit pe iarbă, l-am găsit pe Ionel, așteptându-ne. De-acum era și el în lumea liberă..."

Înregistrat ca refugiat în Campul Trieste din Italia

Traian Golea – "Amintiri și acțiuni din Exil", 2005.

S O Ţ I I

TRAIAN ŞI NĂDEJDEA GOLEA

Stânga: Traian Golea, student la Facultatea de Agronomie din Chişinău; în dreapta, credincioasa lui soţie, D-na Nadia Golea (născută Bucşan), pe care a cunoscut-o în timpul studiilor, în vremea când aceasta era funcţionară la Directoratul Economiei Naţionale din Chişinău, 1942. Rămasă în ţară, va avea soarta multor altor soţii de legionari: va fi arestată şi maltratată, suferind 6 ani în iadul concentraţionar

comunist, iar după eliberare va fi deportată în Bărăgan unde i se va stabili domiciliu obligatoriu pentru 2 ani. Abia după două decenii de despărțire fortuită, în anul 1968, soții Golea se vor putea reuni.

Va fi alături în toate inițiativele și acțiunile anticomuniste desfășurate în exil, și va sprijini munca editorială a soțului ei cu un devotament exemplar. Atât în Europa, la München, cât și în Statele Unite după strămutarea survenită la începutul anilor '70, în Miami Beach și apoi în Hallandale, Florida, continuând prestigioasa Colecție "Omul Nou" și "Romanian Historical Studies" (Studii Istorice Românești), în munca fără preget în care Traian Golea era angajat, D-na Nadia Golea i-a fost stâlp de rezanță și ajutor, de consecvență netăgăduită, de care, din modestia ce a caracterizat-o, nu a făcut caz niciodată.

La câțiva ani după moartea soțului ei, D-na Nadia Golea se va reîntoarce permanent în România, la Brașov, unde se stabilește alături de sora ei, Mara Banciu. Bolnavă în ultima perioadă a vieții, va fi îngrijită cu multă abnegație și sacrificiu de aceasta, iar la 19 Ianuarie 2016, își va da obștescul sfârșit plecând în lumea dreptilor, la întâlnirea cu Traian, cel ce i-a fost soț vrednic și prieten de viață, cu care a străbătut împreună pe atâtea cărări și greul, și bucuriile.

"A murit – cum citim într'un anunț redactat la data săvârșirii ei de doi prieteni apropiați – fără ca statul român să-i redea cetățenia română, la care nu a renunțat niciodată, aceasta fiindu-i ridicată samavolnic de regimul comunist".

În dreapta, D-na Nădejdea Golea, deportată în Bărăgan...

1 9 5 0 : “ANUL SFÂNT”

Ultimele momente de repaos înaintea plecării spre Roma, cu un autobuz de transport din Salzburg (Salbus-Sonderfahrt)...
În mijloc: Traian Golea.

Traian Puiu: "-Gata, haideți, lăsați fotografiile..."

Autobuzul părăsește Salzburgul, în drum spre Italia...

Un popas pe malul lacului Bodensee (Constanța), străjuit de Munții Alpi. Un loc ideal pentru o fotografie în grup!

Pr. Müller, prilej de meditație și liniște, admirând priveliștea ce se înfățișează ochilor.

+++++

Trecând frontiera în Italia, după câteva etape, autobuzul se oprește în Piața Catedralei din Florența unde are loc reîntâlnirea fraților Ion și Traian Golea.

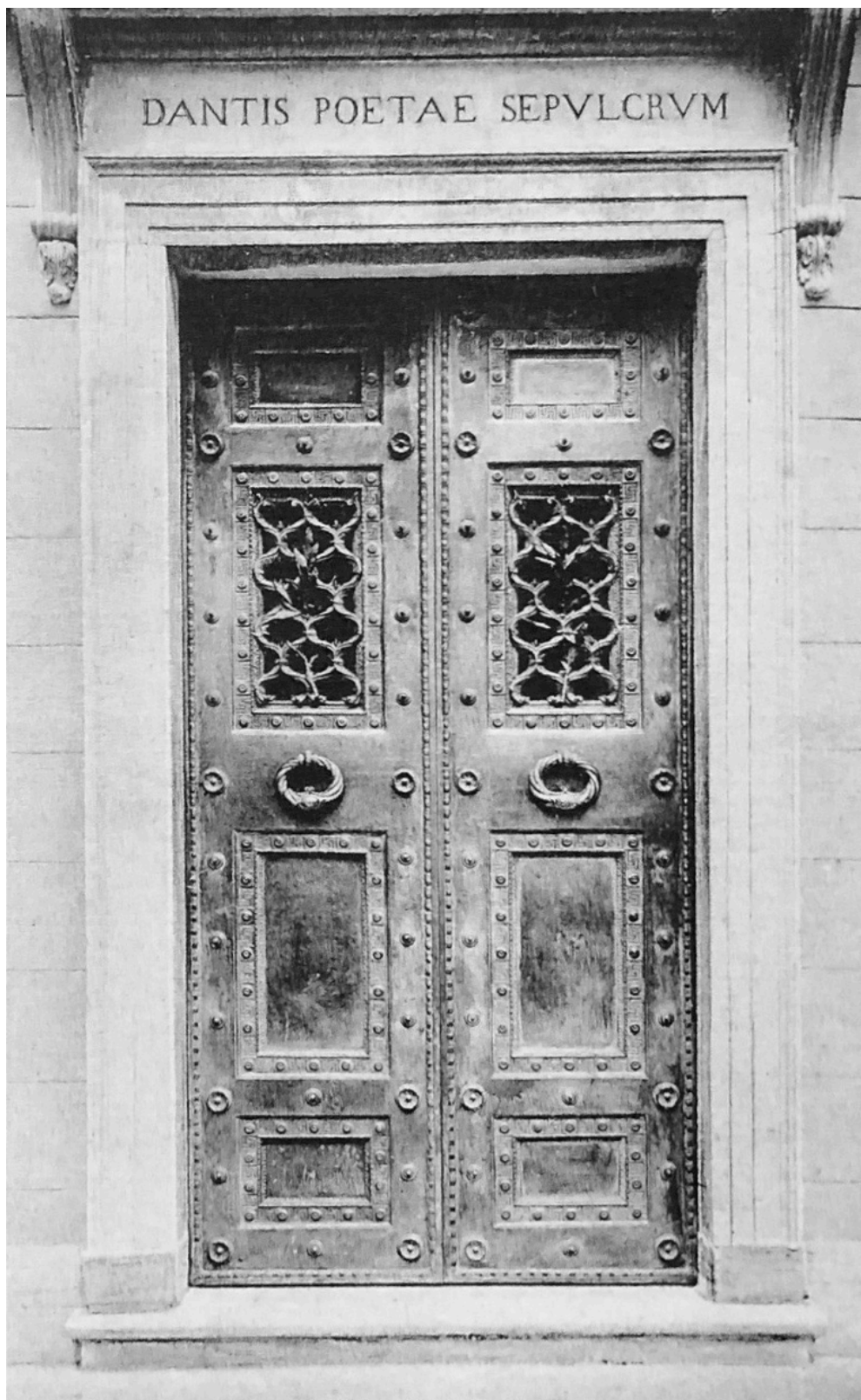
+++++

În Roma, forumul Basilica Ulpia, la Columna lui Traian. În rândul din spate, Ionel Golea (stânga) și Traian Golea. Parțial vizibil, Domul "Santissimo Nome di Maria".

În fața statuii de bronz a Împăratului Traian din Roma.

Vizitând Ravenna / Roma: ușa de bronz de la mormântul lui Dante Alighieri...

Roma, cimitirul Vetrano: la mormântul poetului Ion A. Bucur, "mort în credință legionară", la Roma, 1941.

În drum spre Cetatea Vaticanului sau "Cetatea Eternă" ...

Procesiunea în drum spre Basilică

Pelerini, în drum spre Cetatea Vaticanului...

Piața Colosseumului, Vatican. În centru, Puiu Traian (din 1954 Secretar General al Mișcării Legionare din exil), răpit din Viena la 28 Ianuarie 1958 de agenți ai Securității comuniste, drogat și transportat clandestin în țară cu ajutorul unei mașini - special construită - a Ambasadei Române din Viena. Această relatare aparține lui Ion Pacepa și este dezvăluită în volumul său de memorii publicate.

Vatican, Colosseum (Piața Sf. Petru). Pe estrada din fața Basilicii...

Grupul întreg al celor 52 de români (împreună și cu cei sosiți din Franța), alături de Mons. Octavian Bârlea, după ce au fost primiți în audiență de Cardinalul Tisserant...

Vizitând Cetatea Vaticanului, alături de prelații români: Octavian Bârlea, Aloisie Tăutu... În centrul imaginii, sus, Pr. Vasile Zăpârțan. În dreapta lui, Ion Golea.

Vizitând Vaticanul...

La Castelul Sant' Angelo în Roma

La Castelul Sant' Angelo în Roma

Cu o zi înaintea reîntoarcerii în Austria, puțină destindere la plaja de la Lido di Ostia, 28 de km. sud-vest de Roma, pe malul Mării Mediterane.

Lido di Ostia, la Marea Mediterană.

Plaja de la Lido di Ostia, pe malul Mării Mediterane.

Plaja de la Lido di Ostia, în valurile Mării Mediterane; în dreapta, Traian Golea.

Plaja de la Lido di Ostia, pe malul Mării Mediterane

În fața Colegiului *Pio Romeno* unde au fost găzduiți: înaintea plecării din Roma, Pr. Florian Müller și grupul pelerinilor pozează alături de prelații români care i-au însoțit în capitala Italiei de-a lungul celor șapte zile petrecute aici și au participat la slujbele festive care au avut loc. Al treilea din dreapta (rândul din spate), Ion Golea...

Un ultim clișeu înaintea îmbarcării din Roma...

La întoarcerea către Salzburg, Austria, grupul legionarilor poposește în Veneția...

Veneția: în stânga, rândul de sus, Sandu Marin alături de Traian Golea... Al treilea în dreapta, același rând, Ionel Golea.

Veneția...

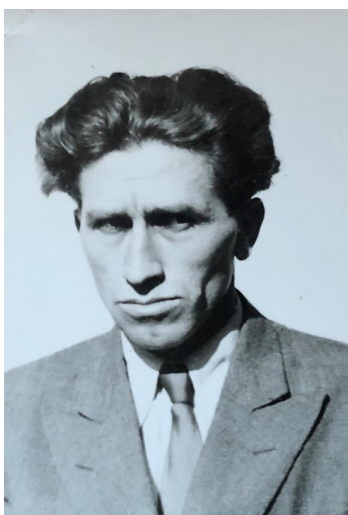

Fără pașaport sau viză, cu ajutorul Pr. Müller și legăturilor sale din Conegliano în Câmpia Lombardiei, Ionel Golea este ajutat să treacă clandestin frontiera în Austria.

În imaginea de față este surprins momentul în care Ion Golea se re-alătură legionarilor după trecerea graniței din Italia.

Lacul Constanța sau Bodensee (la granița a trei țări: Elveția, Germania și Austria). Intrarea în portul orașului Lindau, pe insula care poartă același nume, a doua ca mărime din cele zece insule ale lacului: în stânga se poate observa statuia maiestuoasă a “Leului Bavarez” în greutate de 50 de tone, construit în anul 1856; în dreapta, “Farul Nou” (Neues Leuchtturm).

Salzburg: Traian Golea în diverse ipostaze; în dreapta, fotografii necesare întocmirii actelor de identitate.

Căminul pentru refugiați din Salzburg, Austria (Elisabeth Strasse 38) condus de Tului Bașiu, ridicat din inițiativa Mișcării Legionare și Comitetul Românilor. Un prim efort l-a constituit achiziționarea unei barăci militare germane, pe care au instalat-o pe un teren viran închiriat din apropierea gării centrale din Salzburg, deasupra unor foste bunkăre de apărare dislocate de pământ și curățate, aici fiind amenajate "sufrageria" căminului, bucătăria cum și alte amenități necesare pentru depozitare. În urma tratativelor care au avut loc cu Misiunea Catolică Română din Austria condusă de Monseniorul Octavian Bârlea privind ajutorarea refugiaților cu alimente și toate cele necesare, în înțelegerea survenită, Căminul va primi numele oficial de "Căminul Misiunii Catolice Române din Austria" și va fi Proprietatea Mișcării Legionare.

Nu după mult timp, la conducerea Misiunii a venit Pr. Florian Müller:

"Cu Păr. Müller și cu Bașiu la conducerea Căminului – cum scrie în amintirile sale Traian Golea, ajuns aici după cum ne destăinuie, în August 1949 - s'a creat o atmosferă de solidaritate națională. Eram de altfel singura națiune care-și avea Căminul propriu... În acelaș timp Comitetul Românilor câștigase încrederea autorităților austriece, încât un refugiat proaspăt sosit era preluat mai întâi de Comitet și împreună mergeau la poliție pentru primirea sejurului și a actelor de identitate. Cuvântul Comitetului era hotărîtor în decizia Poliției, care era bucuroasă să aibă mai puțină bătaie de cap și mai puține probleme cu refugiații români" (Traian Golea - "Amintiri și acțiuni din exil").

După 1945, astfel de *Comitete* conduse preponderent de legionari, vor lua ființă în multe centre din Europa Occidentală, fie ele în Austria, la Salzburg, Linz, Graz și Innsbruck, în Tirol, fie pe teritoriul Germaniei, la Koln, în Hamburg, Freiburg, Hanovra sau Munchen, în Italia, în Spania, la Madrid, la Paris în Franța, ș.a.m.d. Scopul definit: concretizarea eforturilor de organizare și ajutorare a tuturor refugiaților români, fără nici o discriminare, și continuarea luptei anticomuniste în care se găsea puternic angajată de la începuturile ei. Chiar acționând în condiții semi-clandestine, Mișcarea a reușit să mențină și să protejeze aceste centre de refugiați de infiltrațiile comuniste, să conlucreze cu serviciile speciale occidentale franceze și americane (1949 – 1954) la întărirea rezistenței din țară, eforturi conturate prin numeroase acte de eroism și sacrificiu în slujba acestei lupte de eliberare.

Căminul refugiaților români din Salzburg. Din stânga: Dr. Nicolae Marinescu (detașat mai apoi în cadrul Misiunii din Innsbruck), Gogu Gheorghiu și Traian Golea.

Ignaz Harrerstrasse 75, Salzburg, Austria, 1951: sediul clandestin al Mișcării.

Salzburg, Austria, 1951.

Noembrie 1951, Salzburg, Austria.

Noembrie, 1951...

Salzburg, Austria: în mijloc: Pr. Vasile Zăpârțan. În dreapta, Traian Golea.

Iubire și atașament netăgăduit...

Isny, Germania: Centrul de instruire a parașutiștilor legionari, Septembrie 1951.

Se pot observa, între alții, în rândul de jos: Ion Samoilă (al șaptelea din stânga, cu țigară), Ion Tolan (rândul doi de sus, stânga, cu pulover), Ion Golea (al patrulea din rândul de sus, stânga). Lângă el, al treilea din stânga, Petre Ponta, instructor al echipelor. 11 dintre ei poartă cămăși militare deschise. Între cei 40 de legionari din acest clișeu, se pot distinge și 3 legionare din serviciul de sprijin, departamentul cifru de la Centrul din Lindau, corelat cu Centrala din Paris.

Prima parașutare în țară, în Noembrie 1951, a fost aceea a echipei "Jacques" compusă din Ionel Golea și Ion Samoilă. Ion Tolan – arată Filon Verca -, parte a acestei echipe, "a plecat pe jos prin Ungaria traversând fraudulos frontierele până în țară", unde ajunge cu succes la Arad, și de aici, conform aranjamentelor stabilite, face joncțiunea cu Golea și Samoilă. Mai trebuie menționat și faptul că Ion Tolan, odată ajuns în România, prin legionarii locali din rezistența anticomunistă ca puncte de sprijin, curieri, adăpost și îndrumare, s'a îngrijit de o filieră a extracției din țară a elementelor urmărite, prin Ungaria, aceasta în conlucrare cu oameni de mare încredere din teritoriu.

Iarăși, ca simplu adaos, trebuie să precizăm că pregătirea fizică a parașutiștilor pe teritoriul german a avut loc la Biberach și în Isny, iar clasele tehnice de utilizare a telegrafiei Morse sau pentru alte studii operative, la centrul din orașul Lindau, circa 35-40 km. în sud-vestul Bavariei. Alte grupe de voluntari legionari au fost pregătite între anii 1950 – 1953 în localitatea Linz, Austria, sau în centrele din Franța conduse alternativ de Dr. Mircea Mușetescu, Petre Ponta și Mircea Dimitriu la Montfermeil,

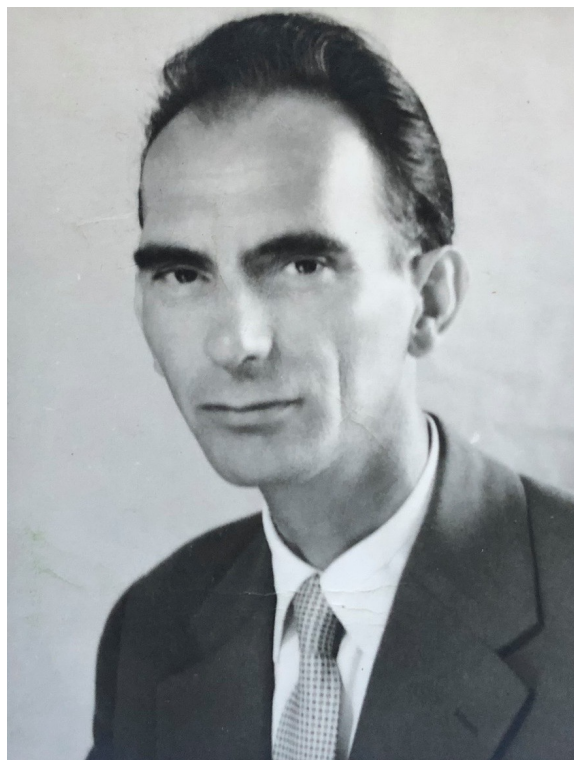
Longjumeau sau în alte părți, antrenati în lansarea cu parașuta, cursuri de tir, utilizarea aparatelor de radio emisie-recepție, ș.a.

Iarăși, trebuie precizat faptul că în planul ofensiv de acțiune și activitate în România au fost instruiți special un total de 50 legionari, alți 50 fiind selectați pentru serviciul contrainformativ de protecție care funcționa pe aria Franța, Austria, Germania și Italia, între aceștia din urmă numărându-se și Traian Golea, la Centrul din Lindau.

Mișcarea Legionară continua astfel lupta de rezistență anticomunistă în care era angajată încă dela invazia trupelor sovietice, când parașuta în țară, în toamna anului 1944, primele echipe de voluntari din Armata Națională a Guvernului dela Viena cu scopul înfripării acestei rezistențe active.

Datată: Isny, 1 Ianuarie...

Stânga: Petre Ponta (Pierre), unul dintre instructorii echipelor de parașutiști legionari pregătite pentru lupta de rezistență anticomunistă din țară. Dreapta: Lică, "serv. contra." (foto datată 6 Iunie 1957).

Frații Traian Golea (stânga) și Ion Golea, Salzburg, vara anului 1951.

Vara, 1951: Traian și Ion Golea (jos, în uniformă militară americană), revenit pentru câteva zile la Salzburg dela Centrul de instruire a parașutiștilor din Germania.

Vara, 1951, Salzburg: câteva luni mai apoi, în Noembrie 1951, echipa "Jaques" formată din Ion Golea și Ion Samoilă era parașutată în România, iar Ion Tolan traversa frontierele până în țară...

Traian Golea și Horia Sima, vara anului 1951, într'o pădure din jurul orașului Salzburg, Austria...

Bad-Schachen, (Lindau), toamna anului 1951: în dreapta, Mircea Dimitriu...

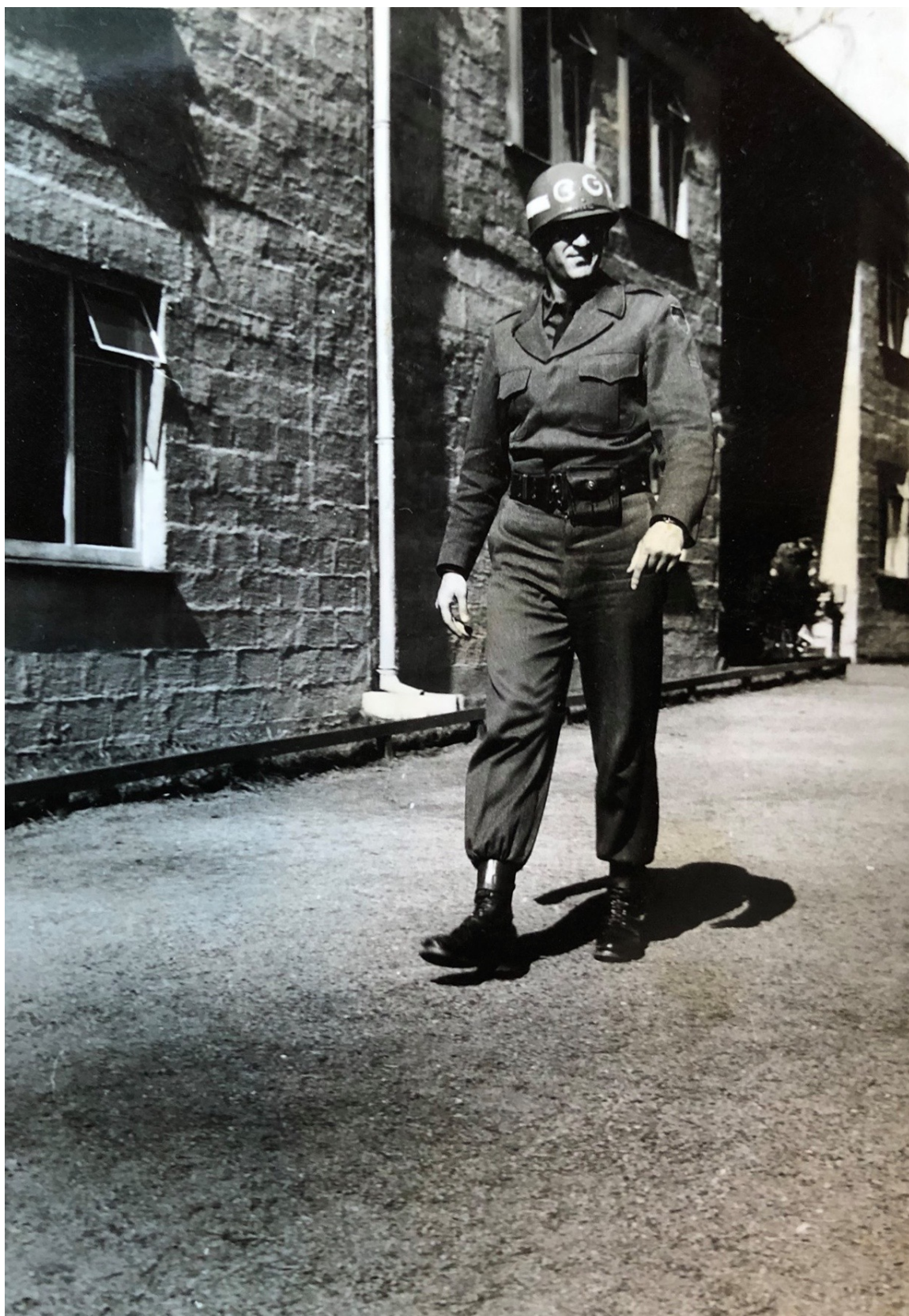
Isny, Germania: stânga: Mircea Dimitriu; în mijloc, Filon Verca...

În mijloc, Mircea Dimitriu...

(?!?)

Isny, 1951: "Matt", GG analist militar de operațiuni tactice secrete.

Isny, 1951: La ora mesei...

+++++

Traian Puiu (în mijloc), cu un grup de legionari. În dreapta, Spiridon Neață (n. 12 August 1912 – m. 24 Ianuarie 1982), Salzburg.

În altă perspectivă...

Masă camaraderească în aer liber...

Masă camaraderească în aer liber...

Masă camaraderească în aer liber...

Masă camaraderească în aer liber...

Masă camaraderească în altă împrejurare...

Cu un grup de camarazi (cel mai probabil, în Salzburg, Austria, la colțul barăcii Căminului; în dreapta, se poate observa una din intrările în fosta cazemată).

În picioare, la stânga, Sandu Marin...

“Lică” (în stânga), gara din Stockdorf, Germania, sudul Bavariei: Iunie 1953.
(Data coincide cu înființarea Institutului Român de Cultură la Stockdorf)

În Stockdorf, Germania, Iunie 1953...

În dreapta, Iancu Perifan...

În Stockdorf, Germania, Iunie 1953.

În Stockdorf, Germania, Iunie 1953.

În Stockdorf, Iunie 1953.

La iarbă verde, împreună cu un grup de camarazi...

Același grup, dar... mai numeros.

Împreună cu un grup de legionari (cel mai probabil la Munchen).

În mijlocul camarazilor...

Linz, 1956. În centru, sus, Tr. Puiu; puțin mai jos, Traian Golea, Spiridon Neață, ș.a.

Linz, spectacol de Sf. Paști: grupul dansatorilor pe scenă, în fața publicului...

Linz, Austria, 7 Mai 1956: Serbarea Sf. Paști în aer liber: cel mai alambicat proțap, la comanda lui Traian Puiu...

Linz, Serbarea Sf. Paști, 7 Mai 1956.

Linz, Austria, 7 Mai 1956. Al treilea din stânga, Traian Golea.

Vasile (Capsă?) în ziua de 7 Mai 1956 la Linz, Austria. Dreapta: verdeța pajiștei din apropiere, "invadată" de mioare...

CENTRELE DE IMPRIMARE

TIPOGRAFIA LEGIONARĂ DIN SALZBURG

Decembrie 1951: tipografia legionară din Salzburg condusă de Traian Golea (1950 – 1953), Ignaz Harrer Strasse 75, Salzburg, Austria. În primăvara anului 1952, T. Golea va activa pentru mai multe luni la Centrul de instruire a parașutiștilor, timp în care Spiridon Neață va conduce tipografia alături de Sandu Marin, Vasile Simian, Victor Voinea, Moș Călniceanu, Pitt Morar, Traian Puiu, Ion Fleșeriu, ș.a.

Decembrie 1951: tipografia legionară din Salzburg (1950 - 1953), Austria.

Decembrie 1951: tipografia legionară din Salzburg (1950 - 1953), Austria.

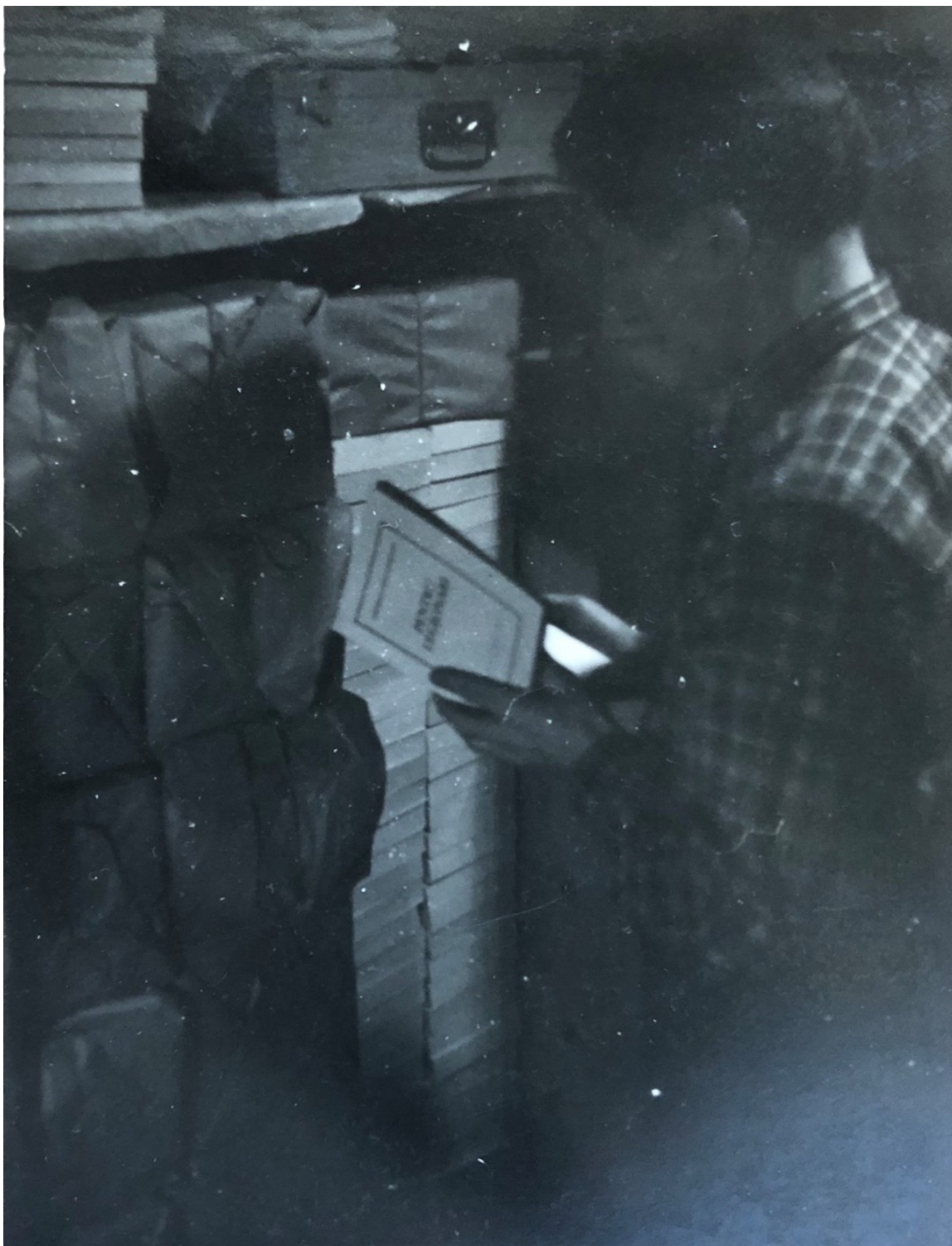
Tipografia legionară din Salzburg (1950 – 1953), Austria.

Sandu Marin la multiplicator. Tipografia legionară din Salzburg (1950 – 1953), Austria.

Tipografia legionară din Salzburg (1950 – 1953), Austria.

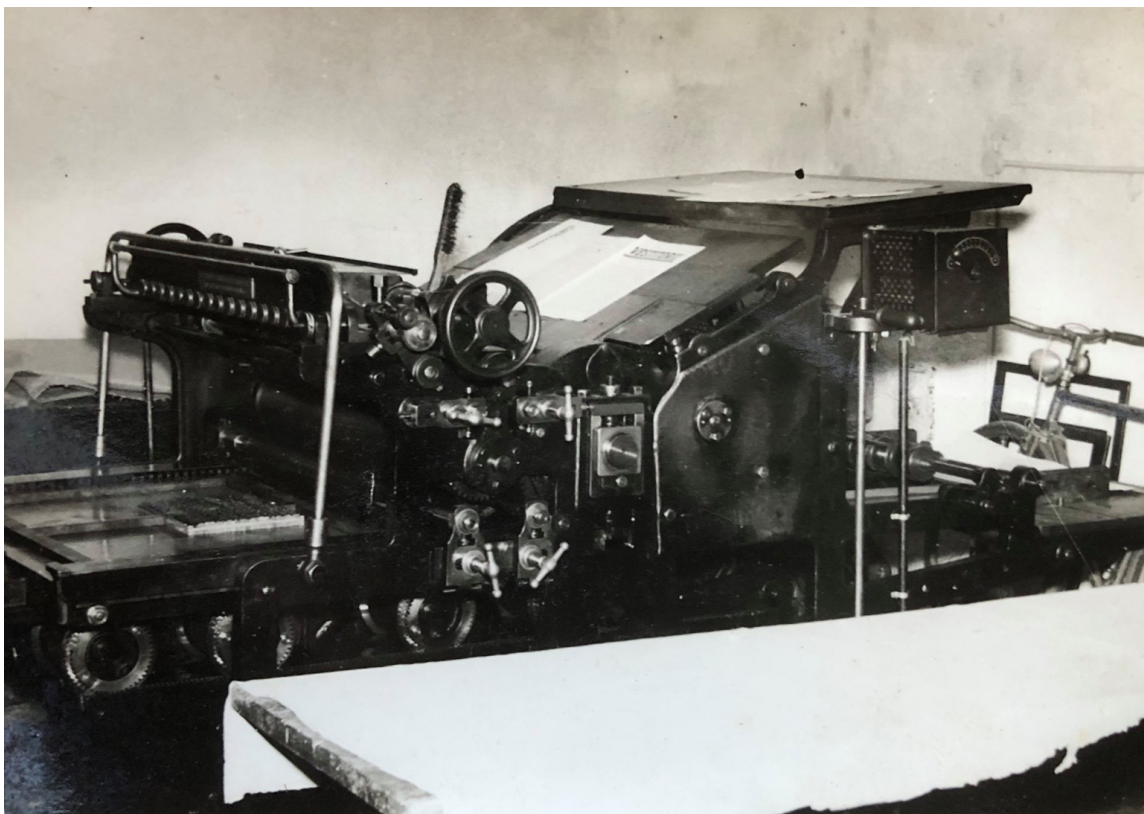
Tipografia legionară din Salzburg (1950 – 1953), Austria. Cartea Căpitanului **“Pentru Legionari”**, vede pentru prima dată lumina tiparului în exil. Colecția *“Omul Nou”*, 1951. În imaginea de față: Traian Golea cu un exemplar al volumului, verificând calitatea tehnică a tipăriturii. În stânga, pachetele destinate expedierii în numeroasele centre ale lumii legionare exilate: Argentina, Statele Unite, Canada, Spania, Franța, Italia, ș.a.m.d.

Tipografia legionară din Salzburg (1950 – 1953), Austria. În imaginea de față din Decembrie 1951: se editează pentru prima dată în exil cartea lui Ion Moța, *"Cranii de lemn"*...

+++++

TIPOGRAFIA LEGIONARĂ DIN MÜNCHEN

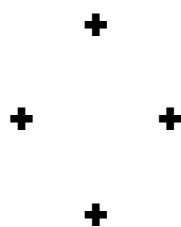
Tipografia legionară din München, Dachauerstrasse 119, August 1954, cumpărată prin contribuția legionarilor din exil, în cadrul "fondului de acțiune Moța - Marin" constituit la 30 Iulie 1954 și administrat de Comisiunea Patrimoniului Legionar. În imagine: apare în tipografie **proprie** primul număr al revistei "*Vestitorii*"; în paralel, o lună mai târziu, în Septembrie 1954, va ieși revista lunară "*Exilul Românesc*". Tot aici, în limba engleză, revista "*The Eastern Europe's Tribune*", în colaborare cu cercurile naționaliste anticomuniste est-europene...

În stânga, "Zețăria" tipografiei...

În tipografia din Munchen: sunt făcute ultimele rectificări asupra materialului gata de publicat.

Stânga, jos: poetul Ion Țolescu (?!). Lângă el, Vasile Florescu ("Moș Florescu", originar din județul Prahova), primul bucătar al Cantinei Căminului de refugiați români din Salzburg. Inaugurată oficial în luna Mai, 1950, între 1950-1953, în cantină s'au servit peste 600 mese lunar. În Cămin locuiau anual peste 200 de refugiați. Numai în perioada 1950-1951, se găseau la Salzburg peste 300 de refugiați. Printre cei care și-au găsit adăpost aici s'au numărat: Dr. Ion Claudian, Arhitectul Dan Boruzescu, Vladimir Petrovici, Prof. Cristeanu, ș.a.

Din vara anului 1951, 31 Iulie, ia ființă și la Madrid un Cămin Românesc. Căminul consta dintr'o clădire închiriată de Părintele Amalio Orduna la adresa Homero Nr. 12 (renovată total de refugiați), sub conducerea inginerului Tului Bașiu strămutat în Spania dela Salzburg, Cantina fiind pusă la comanda lui Vasile Florescu ("Moș Florescu"), ajuns și el aici în același timp, din Austria.

(Fără alte date).

"Deșteaptă-te, Române..."

În centrul imaginii, Mircea Dimitriu.

Dreapta: Ing. Iancu Perifan. Născut la 24 Martie 1923 în comuna Cavacli (Macedonia). În 1928, familia părăsește Macedonia și se stabilește în Cainargeaua Mare din Durostor, Cadrilater. Face liceul la Silistra și Bacău, iar după terminarea acestora, studiază la Politehnica din București între anii 1944 – 1948. În pericol de a fi arestat pentru activitatea lui anticomunistă ca legionar în Mai 1948, reușește să se ascundă, iar la 28 Decembrie 1948 trece granița în Iugoslavia, cu gândul de a se refugia în Apus. Este interceptat de U.D.B. (securitatea iugoslavă) și internat la muncă, în mina din Trepcea, în Kosovo. De aici, în cursul anului 1949, fuge în Austria, la Salzburg, unde petrece aproape un an de zile, după care în anul 1950 trece în Germania, la Munchen. Studiază la Politehnica din acest oraș (1950 – 1953). Părăsește Germania în anul 1953 și se refugiază în Franța, unde desfășoară de-a lungul anilor

o bogată activitate culturală. Publică volumul *“Adutseri-aminti trâ Armânami”* (Aduceri aminte către Aromâni) apărut la Constanța în anul 2011.

Semnată pe verso: Iancu Perifan,
4 Aprilie 1957.

Ne părăsește în lumea celor dreți la 1 Noembrie, în toamna anului 2019, la venerabila vârstă de 96 de ani...

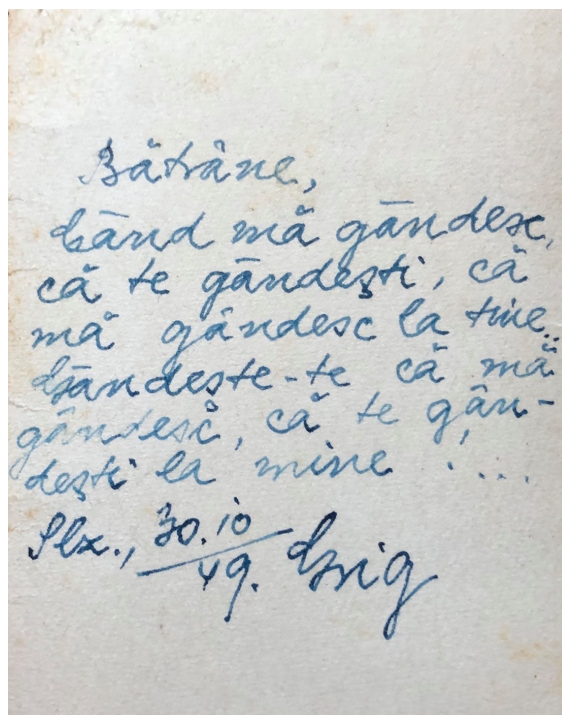

Iancu Perifan în diverse ipostaze...

Dreapta: 18-VII-1956: "D-lui Traian G. de la Cornel".

Grig, 30 Octombrie 1949.

Notația de pe verso: *"Familia Fălticec, Martie 1955, după șase ani de căsnicie: Sandu și Angela, Gigi și Rodica"*. Legionar stabilit în orașul Linz, în a cărei casă au avut loc multe consfătuiri și întruniri clandestine ale legionarilor.

1957(cele mai probabil în luna Iunie): Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, în fața crucii dela Majadahonda, ridicată pe locul unde au căzut legionarii Ion Moța și Vasile Marin, luptând împotriva comunismului ateu...

Majadahonda, 1957: Traian Golea, Gheorghe Dumitrescu și Horia Sima...

1957: Horia Sima (stânga), împreună cu Traian Golea și Gheorghe Dumitrescu la crucea eroilor dela Majadahonda, Spania.

Stânga: Traian Golea. În dreapta, Gheorghe Costea (Ghiță), secretar general al Mișcării...

+++++

1957: În fața Bisericii "Las Salesas" din Madrid. Dela stânga la dreapta: Traian Golea, Gheorghe (Georgel) Demetrescu și Gheorghe (Ghiță) Costea.

+++++

1957: Traian Golea împreună cu Gheorghe Demetrescu, președintele Comunității Românilor din Spania la o coridă (Venta del Batan) din Madrid.

La un cocktail, (probabil în Madrid, 1957), pe vremea când lucra ca redactor la emisiunile în limba română transmise în țară de la postul de Radio "Alerta".

Ibidem

În spate, centrul imaginii: Traian Popescu. Delegația legionară la actul comemorativ pentru Jose Antonio, în închisoarea Alicante, Spania, 20 Noembrie 1962.

Majadahonda, Spania, 24 Iunie 1967: 40 de ani de la înființarea Legiunii "Arhanghelul Mihail". Pelerinaj la mormântul eroilor dela Majadahonda, cu depunerea unei coroane având înscrisul: "Legiunea se închină Vouă – A XXXX-a aniversare".

1967: Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, în fața crucii de la Majadahonda unde au căzut eroic Ion Moța și Vasile Marin la 13 Ianuarie 1937.

Traian Golea, în tipografia dela Munchen, cu un grup de camarazi (cca. 1968).

Dela stânga, sus: Alexandru Șuga, Neață Spiridon, Traian Golea, Nicolae Bă ră itaru, Zimmerman și Pavel Onciu. Jos, dela stânga: Mircea Dimitriu, Gen. Platon Chirnoagă și Moș Sandu (Sandu Marin).

Stuttgart, Germania, 1971: înmormântarea Com. Leg. Traian Borobaru.

În stânga, Traian Golea...

Sunt depuse coroanele...

Moment pios la finele ceremoniei...

Mittersill, Austria, Iunie 1981: parastasul oficiat de Pr. Harold Makk în memoria lui Corneliu Georgescu, Comandant al Bunei Vestiri, unul dintre fondatorii Legiunii "Arhanghelul Mihail", decedat în urma unei tragice împrejurări la 6 Mai 1945, lângă localitatea Mittersill.

În prim plan (rândul din față, în partea dreaptă a imaginii), Dr. Alexandru Șuga (doctoratul în drept la Universitatea din Bonn în 1959 cu teza ***"Die Völkerrechtliche Lage Bessarabiens in der geschichtlichen Entwicklung des Landes"*** privind istoria pământurilor noastre dintre Prut și Nistru și drepturile ancestrale asupra acestor teritorii), lucrare tipărită în același an la Köln. Între alte lucrări de referință publicate: ***"Din Istoria Românilor - Probleme și Perspective"***, Editura "Carpații", Traian Popescu, Madrid, apărută la 10 Decembrie 1982.

Din nefericire, multe alte comunicări valoroase și solid argumentate prezentate în diverse împrejurări de-a lungul anilor, n'au apucat să vadă lumina tiparului, prin aceasta constituind o pierdere ireparabilă în cunoașterea adevărului istoric care l-a animat pe acest brav român basarabean.

Redactor pentru programele în limba română transmise în țară dela postul de radio "Deutsche Welle" din Germania de Vest.

Mittersill, Austria, Iunie 1981, la mormântul lui Corneliu Georgescu. Între cei prezenți: Dr. Alexandru Șuga, Ion Boacă, Marin Bărbulescu...

+++++

“Congreso Mundial por la Libertad y la Democracia”, în Miami, 7-9 Sept. 1979, Statele Unite. În centrul imaginilor Traian Golea; în stânga lui, Petre Robu; la dreapta, cu ochelari, Ion Simicin și D-na Nadia Golea. Congres organizat de “Junta Patriotica Cubana”³ (Uniunea Patriotică Cubaneză) anticomunistă, cu participarea delegațiilor statelor latine din America Centrală și America de Sud, cum și a asociațiilor etnice anticomuniste de pe continentul nord-american. “Junta Patriotica Cubana” făcea parte din organizația “Captive Nations” (constituită în anul 1952 de către președintele Eisenhower pentru grupurile etnice din țările căzute sub dominația comunistă), și era afiliată sub umbrela celui mai puternic și vibrant organism internațional reprezentat de Liga Mondială Anticomunistă.

Această Ligă, are la rândul ei o istorie aparte: fondată inițial în anul 1954 după terminarea războiului din Coreea la inițiativa lui Ciang Kai-Şek, conducătorul Chinei libere naționaliste, alături de Coreea de Sud și Filipine sub numele de Liga Popoarelor Asiatice Anticomuniste (L.P.A.A.), scopul central al activității ei l-a constituit prevenirea expansiunii maoist-comuniste în Asia.

Din 1966, odată cu decizia de a se crea o nouă entitate la scală transcontinentală, va purta numele de Liga Mondială Anticomunistă (World Anti-Communist League – W.A.C.L.), în rândurile ei înscriindu-se numeroase grupuri și organizații anticomuniste din lume, între acestea și reprezentanța politică a Mișcării Legionare,

³ - *Junta Patriotica Cubana* își avea sediul în Miami și se afla sub conducerea lui Manuel Verona, fost președinte al Senatului din Havana înaintea instituirii regimului comunist din Cuba, înmănunchind toate organizațiile cubaneze anticomuniste de pe teritoriul Statelor Unite.

“Frontul Libertății” sau Congresul Național Româno - American (Romanian - American National Congress – R.A.N.C.) avându-l ca președinte pe Dr. Alexandru Ronnett din Chicago, care a participat - cu mandat reprezentativ - sau în fruntea delegațiilor românești, la numeroase din congresele internaționale ce s’au ținut în multe capitale și orașe ale lumii de-a lungul anilor. Traian Golea însuși va lua parte ca delegat la un astfel de congres în Dallas, Texas, împreună cu Ion Halmaghi și Chirilă Ciuntu.

După 1990 și schimbările politice survenite în statele est-europene, Liga Mondială Anticomunistă va lua numele de Liga Mondială pentru Libertate și Democrație (World League for Freedom and Democracy – W.L.F.D.), continuându-și cu succes activitatea recunoscută, fundamentală eliminării totale a comunismului în lume și instaurării conceptelor de libertate și democrație, ca drept suzeran al tuturor popoarelor.

Traian Golea (în stânga, cu eșarfă tricoloră), pe treptele clădirii din Miami, Florida, unde a avut loc manifestarea...

+++++

Sâmbăta de Sus, 1996: împreună cu un grup de participanți...

Sâmbăta de Sus, 1996: Monumentul luptătorilor anticomuniști căzuți în luptă...

În sala socială a Bisericii "Sfânta Treime" din Miramar, Florida...

Miramar, 6 Decembrie 1998: împreună cu D-na Cornelia Drocnisa...

CĂRȚI POȘTALE

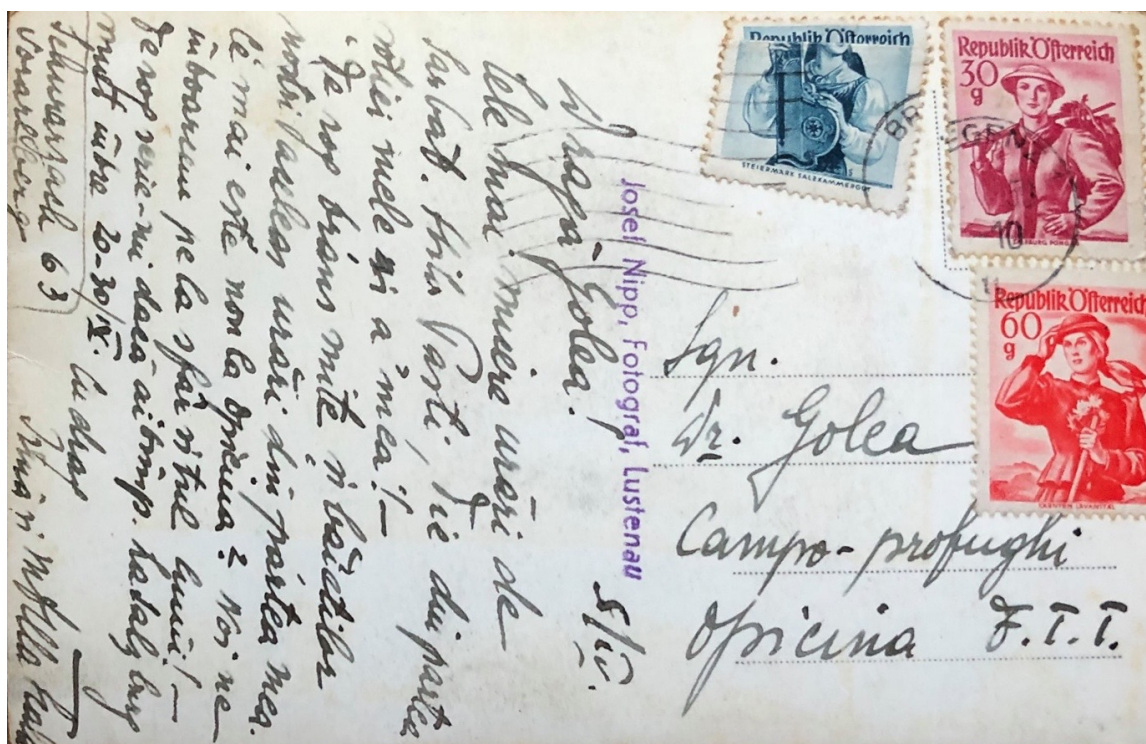
1 9 4 9

Două vederi din orașul Skopie (nefolosite), păstrate probabil ca amintire a trecerii prin această localitate, în drum către Apus și libertate...

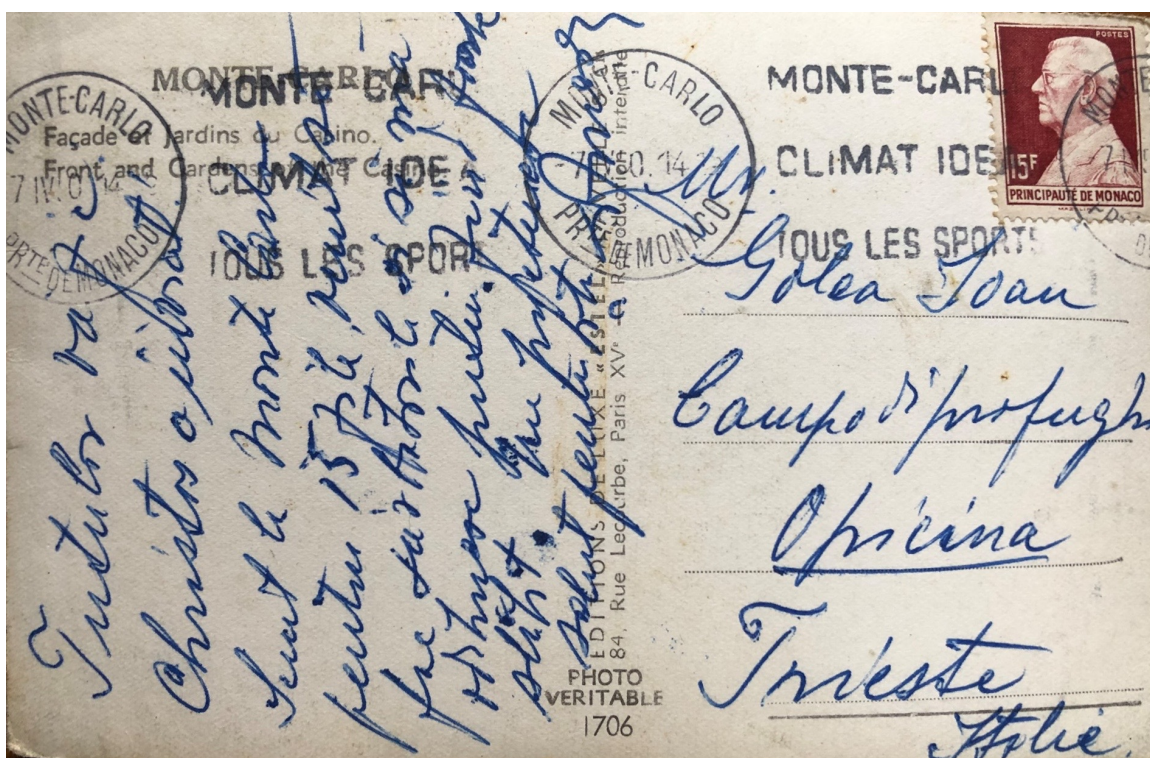
Mic orășel din vestul Austriei situat lângă granița cu Elveția.

5 Aprilie 1950 (din păcate, nu putem descifra numele expeditorului).

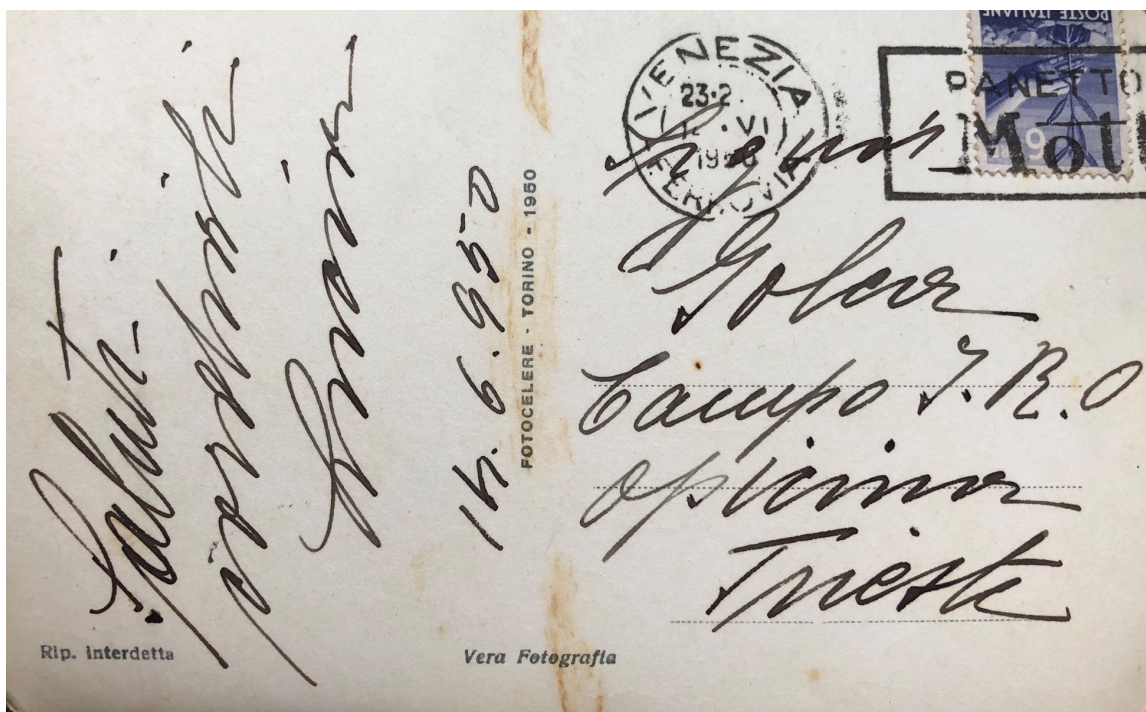
Frumosul parc din fața Cazinoului Monte Carlo din Monaco.

1950

Vedere din Veneția trimisă lui Ionel Golea pe adresa campului de refugiați din Trieste unde se găsea înregistrat...

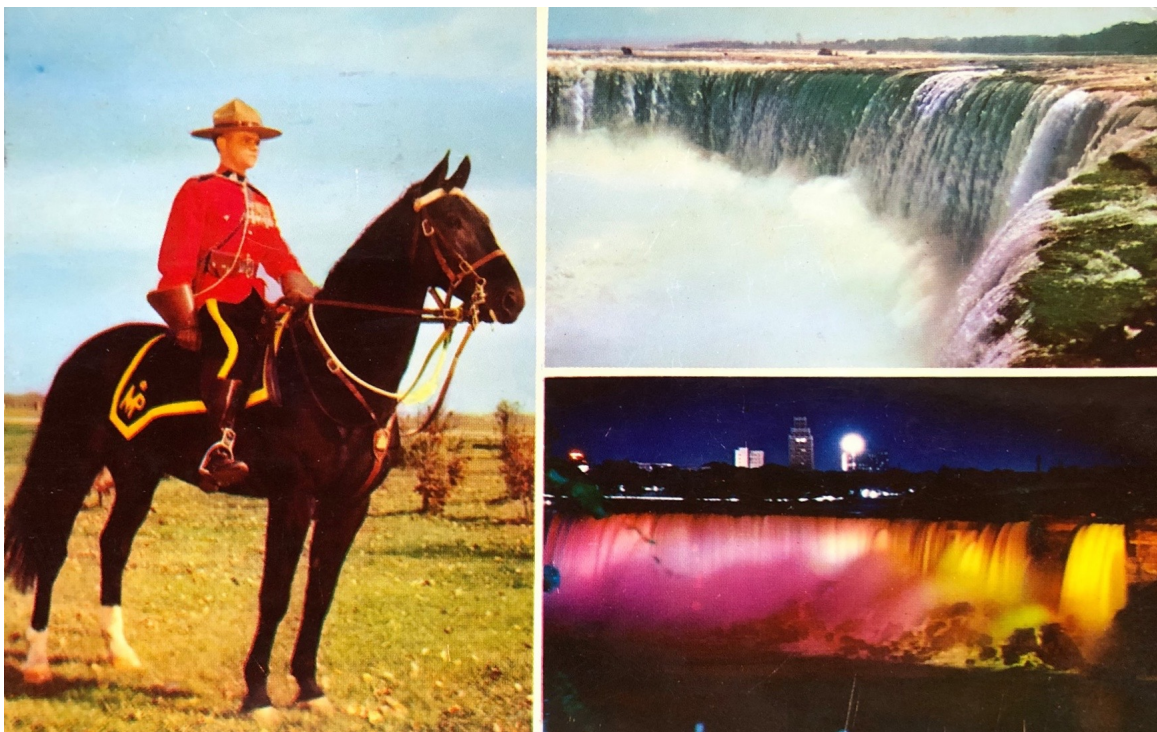
...trimisă de fapt camarazilor din lagăr pe care în acest fel îi înștiințează că e în drum spre Austria și nu va reveni (cum s'a covenit în prealabil).

Madrid: Statuia Generalului Arsenio Martinez-Campos.

Semnează printre alții: Spiridon Neață, Vasile Florescu, Tului Bașiu...

Cascada Niagara, la granița dintre Canada și Statele Unite.

Vedere semnată de mai mulți legionari, 9 Sept. 1957.

Grup de călușari români din Chicago, Statele Unite (f.a.d.)

S F Â R Ș I T

© Copyright / 31 Octombrie 2020
Toate drepturile rezervate

- În curând: "Operațiuni Speciale".

Desen de Al. Bassarab